

редъ тѣхното разказваніе, вижда ся да е писанъ като прѣди 250 или 300 години, въ който имало еще извѣтрѣ тукъ тамъ записаны имена съ разны почеркы не по-стари отъ сто години. Може да ся заключава да е былъ тука въ заточеніе нѣкога Българинъ нѣкой свещеникъ, или владыка, ако и да нѣма затова никакво прѣданіе ни писменѣ по свѣдѣніе. Това прѣдположеніе ни навежда на умъ заточеніето на бывшійтъ во врѣмето на завоеваніето Търновскій патріархъ Евтимій, за когото знаемъ че е пратенъ на заточеніе, дѣто е и умрѣлъ, но кѣдъ и въ кой градъ не ни е извѣстно.

Споредъ разказваніето на по-стары жители въ Діарбекры, този градъ го посѣщавали нѣкога си Българи търговци изъ Пловдивско и отъ други страны изъ Българіѣ, немогѣтъ обаче да опрѣдѣлятъ, каквы стоки сѣ купували или доносили да продаватъ, Въ черквѣтъ св. Безсребренници отъ лѣвъ странѣ има записано съ грѣцкы слова слѣдующето име; Гика Стогіановъ отъ тзервена вода.

ЗА КРАСНОРѢЧИЕТО

(Споредъ Волгера).

— 0 —

Краснорѣчіето е по-старо отъ правилата на реторикѣтъ, както языцитѣ сѣ ся образовали прѣди граматикѣтъ. Защото самата природа прави чловѣка краснорѣчивъ въ голѣмытъ интересы и въ голѣмытъ страсти. Трогивѣтъ или докаченнѣтъ въ душѣтъ си гледа работѣтъ съ по-друго око отъ както ги гледатъ други, нему всичко му дава вещество на живо и бързо сравненіе и отнасяніе, всичко съживява, затопля и прѣподава на онѣзи които го слушатъ часть отъ ентузіазма си. Нѣкой си философъ заблѣжилъ нѣкога че и самыйтъ народъ ся изразявалъ съ образы и че нѣма нищо по-общо нито по-природно отъ наричанѣтъ тропы. И тѣй на всичкѣтъ языцы сърдцето гори, доблестѣта пламти, очитѣ пущатъ искры духътъ ся оборва, прѣподава ся, исчерпва ся и смраз-